

[Statsministeren.]

kun havde freden som formål, tiltrådte vi det, og det internationale samarbejde, som nu er indledet i fortsættelse heraf, har kun det ene formål: at hindre krig og okkupation og naturligvis, hvis krigen bryder ud, at vinde den og sikre også vort lands frihed og fred. Det er motiverne til de skridt, Danmark har taget, det er vor udenrigspolitik og vor militærpolitik, virkelige indhold. Påstande som dem, det ærede medlem hr. Aksel Larsen har fremsat, har intet med virkeligheden at gøre, og det ærede medlem gavner ikke sit land og gavner ikke vort lands omdømme i omverdenen ved at føre den tale, det ærede medlem førte her fra talerstolen.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke holdt en tale, der var stærk, i alle tilfælde hvad udtryk og beskyldninger mod andre angår. Det ærede medlem stillede bl. a. det spørgsmål: Hvor mange love tror egentlig statsministeren, hvis man gik dem igen, der ville blive savnet ude blandt folket? Jo, jeg tror, adskillige af de love, der er gennemført under den nuværende regering, ville blive savnet ude blandt det menige folk. Der er tusinder af tuberkulose-ramte her i landet, som er den danske rigsdag taknemlig for den lov, der er gennemført vedrørende dem, og som har givet dem en hjælpende hånd. Der er tusinder og atter tusinder af danske arbejdsløse medlemmer af Dansk Arbejdsmands Forbund, som gennem mange år har båret en stor kontingentbyrde, der er taknemlige for den lettelse, de nu får ved den gennemførte forbedring af arbejdsløshedsloven. Der er tusinder af ulykkesramte, der er taknemlige for de love, som er gennemført til gavn for dem. Der er titusinder af gamle mennesker her i landet, der tænker på den hjælpende hånd, rigsdagen har givet dem. Der er tjenestemænd, og der er mange andre. Man skal være politisk charlatan i det format, det ærede medlem er, både for at kunne tale, som han gjorde, og også for at kunne stille de spørgsmål, han stillede.

Det ærede medlem spurgte også, om det er korrekt, at statsministeriet fordeler C. F. Richs legat. Ja, det er rigtigt, at statsministeren gennem adskillige år — det gjaldt Stauning, det gjaldt Buhl, det gjaldt Scavenius, det gjaldt Knud Kristensen — har uddelt C. F. Richs jubilæumslegat på 10 000 kr. til en række børneinstitutioner, og det er også rigtigt, at dette legat for et par måneder siden blev suppleret med yderligere 25 000 kr., der blev fordelt til en række børnehaver og andre institutioner,

bl. a. Børnenes Kontor, der øver en god og samfundsnyttig gerning. Om det er korrekt? Mig bekendt står der i det pågældende legats fundats, at uddelingen foretages af den til enhver tid siddende statsminister. Det har min forgænger gjort, jeg har også gjort det. At denne uddeling ikke har nogen indflydelse på min stilling til kafferationering, lige så lidt som mit sæde i andre legat-institutioner har indflydelse på min stilling til personlige eller økonomiske eller politiske problemer, behøver jeg sikkert ikke at forsikre det ærede medlem om.

Mine udtalelser i Aarhus om, at principiel liberalisme betyder økonomisk ufrihed for det arbejdende folk, udtalelser, som det ærede medlem angreb, dem vedkender jeg mig, de er nemlig rigtige. Og det gør ikke det fjerneste indtryk på mig, at det ærede medlem i sin ordrige tale kaldte denne min indstilling for frihedsfjendsk. Denne udtalelse af det ærede medlem bekræfter blot for mig, at når det ærede medlem taler om frihed, mener han økonomisk frihed for de øverste ti tusinde. Jeg tænker, når jeg taler om frihed, både på åndelig, politisk og økonomisk frihed for alle arbejdende mennesker.

Beruset af den fremgang, retsforbundet fik ved de kommunale valg, erklærede det ærede medlem storsindet, at han ikke ville foruddiskontere noget med hensyn til et kommende folketingsvalg. Han ville ligesom gøre sig bedre i forhold til andre, der havde talt fra denne talerstol. Ja, når jeg tænker på den skattedemagogi, det ærede medlem og hans parti vandt deres stemmer på ved den kommunale valgkampagne, så synes jeg, det er klogt af ham ikke at foruddiskontere noget.

Jeg ved ikke, om det ærede medlem kender beretningen — jo, det ved jeg forresten at han gør — om Wallenstein, der under trediveårskrigen lod de sammenkaldte landsknægte i stort tal passere udenfor sin teltåbning; og Wallenstein tog plads udenfor teltåbningen og så på den uendelige række af landsknægte, der blev ført forbi ham, og da han havde set tilstrækkelig længe, vendte han sig til manden, der sad ved siden af ham, og sagde: hvad indtryk de gør på fjenden, ved jeg ikke, men mig forskrækker de gud døde mig! Det ærede medlem ville have anledning til at tale som Wallenstein, hvis han havde mulighed for at gå retsstatspartiets vælgerskare fra sidste kommunevalg igennem. Jeg kan forsikre det ærede medlem om, at der i den er mange, der ikke har anelse skabt om, hvad retsforbundet egentlig vil, men blot er indfanget af en